

Forslag til: Inatsisartutlov nr. xx af xx. xxxx om ændring af inatsisartutlov nr. 7 af 7. december 2009 om mineralske råstoffer og aktiviteter af betydning herfor (råstofloven).
(Naalakkersuisoq for Erhverv og Råstoffer)
(1. behandling)

Demokraterne er overordnet set tilfredse med det, der her bliver fremlagt, men har følgende bemærkninger, som vi håber, at Råstofudvalget vil tage op til overvejelse.

I lighed med flere af høringsparterne - eksempelvis Grønlands Arbejdsgiverforening og WWF Verdensnaturfonden – mener vi, at høringsperioden på 8 uger i visse tilfælde er for kort. Vi er klar over, at en høringsperiode på 8 uger er praksis i Danmark, men som med så meget andet skal vi passe på med blot at overføre danske forhold her til landet. For bare at nævne en forskel, så kan organisationer, der opererer her i landet slet ikke mønstre samme antal medarbejdere som organisationer, der opererer i Danmark. Det betyder selvsagt, at det vil tage længere tid at sætte sig ind i det ofte omfattende materiale. Demokraterne vil derfor foreslå, at høringsperioden bliver sat op til eksempelvis 12 uger. Udvalget bør dog i denne forbindelse tage kontakt til relevante høringsparter, og gennem dialog finde en passende længde på høringsperioden.

Med hensyn til den påtænkte fond, så mener Demokraterne, at det er en rigtig god idé, der dog bør uddybes en hel del eksempelvis med følgende:

Hvor mange penge skal årligt tilflyde fonden fra landskassen?

Naalakkersuisut skriver godt nok, at det kan variere fra år til år alt afhængig af, hvor mange projekter, der skal i høring. Her mener Demokraterne, at det ville være mere fair, at der årligt bliver afsat et fast beløb til fonden på Finansloven, og hvis dette beløb ikke bliver brugt, så bliver det blot stående i fonden, og kan dermed bruges de efterfølgende år i stedet.

Hvem skal administrere fonden, og hvem skal afgøre, hvem der skal have midler fra fonden?

Dette må siges at være helt centralt, da Fonden jo ikke kommer til at sidde på en skattekasse, og derfor fra tid til anden vil være nødt til at afvise ansøgninger. Risikoen for, at ”venligtsindede” ansøgere bliver foretrukket frem for kritiske ansøgere er bestemt til stede.

Med disse bemærkninger henviser vi forslaget til behandling i Råstofudvalget.